

KAPITOLA 2

OHŇOCE

O čtyři měsíce dříve

Král Francisco XV., suverénní vládce celé Itrey, se postavil na kraj pódia. Na sobě měl zářivě bílý doublet i kalhoty a líce natřené růžovou barvou.

„Vždy jsem chtěl spravedlivým a moudrým býti, ale královské obočí teď jako žebrákova kolena musí špínu válející se na zemi políbiti...“

„Ne!“ ozval se výkřik.

Tiberius Starší vešel na pódium zleva a za ním následovali jeho republikánští spoluspiklenci. V ruce starého muže se zablýskla stříbrná dýka, čelist měl zatatou a oči mu zářily. Beze slova přeběh pódium a vrazil čepel hluboko do panovníkovy hrudi, jednou, dvakrát, třikrát. Publikum zalapalo po dechu, když vystříkla jasně červená krev a rozprskla se jím na vyleštěných prknech u nohou. Král Francisco se popadl za probodené srdce a klesl na kolena. A s posledním zasténáním (trochu přehnaným, říkali někteří později) zavřel oči a zemřel.

„Rozlila se srdce krev a co má se stát, se stane, není marné žádnou cenu zaplatiti.

Teď však vězte, přátelé, že nejednal jsem za sebe, nýbrž abychom nesvobodu mohli porazit.“

Tiberius se podíval do publika a v ruce třímal nůž od krve. A když se zlehka uklonil, opona se zavřela a scénu zahalil těžký červený samet.

Návštěvníci jásali a rozezněla se melodie, která značila, že představení skončilo. Arkemické lustry na stropě začaly svítit jasněji a zabnaly temnotu, do níž bylo zahaleno poslední jednání. Odešud se rozezněl bouřlivý potlesk, od mezaninu do zadních řad. A tam narazil na dívku

s dlouhými havraními vlasy a dokonalou bledou pletí a stínem dost tmavým pro tři.

Mia Corverová se přidala k potlesku ostatních, ač ve skutečnosti sledovala předtím všechno kromě té hry. Zezadu na krku ji olízl závan chladu, schovaný ve stínech, který vrhaly její vlasy. Šepot pana Laskavého se dotkl jejího ucha jako samet.

„... to bylo naprosto příšerně strašlivé...“ prohlásil stínový kocour.

Mia mu potichu odpověděla a narovнала si špatně padnoucí masku na obličej.

„Já myslím, že ta kuřecí krev tomu dodala hezký šmrnc.“

„... uvědomuješ si, že to bylo třicet minut naší existence, které už nám nikdy nikdo nevrátí...“

„Aspoň už zase rozsvítí.“

Aby publikum mohlo tleskat déle, opona se ještě jednou otevřela a objevil se král Francisco, celý a neporušený, a propíchnutý měchýř, který obsahoval jeho „srdce krev“, mu byl vidět pod zmáčenou košilí. Chytil se za ruku svého vraha, sevřeli dýku s pružinou a pak se Tiberius Starší a Francisco XV. dlouze uklonili.

„Šťastné Ohňoce, milí přátelé!“ zvolal zavražděný král.

Potlesk pomalu odumřel, jak herci opouštěli jeviště, a když teď hra skončila, rozezněl se smích a hovor. Mia si usrkla nápoje a rozhlédla se kolem sebe. Když teď zase svítily lustry, viděla trochu lépe.

„Dobrá, kde je ten...“ zamumlala.

Dorazila s módním zpožděním a taneční sál už byl nacpaný k prasknutí, ale to nebylo překvapivé – večírky senátora Alexuse Aureliuse bývaly vždycky populární. Po skončení hry začal dvanáctičlenný orchestr na pozlaceném mezipatře v zadní části sálu hrát veselou melodii. Mia sledovala, jak šlechticové narození v kostní dřeni v barevných kabátech proudí na taneční parket a do jejich paží jsou zavěšeny půvabné dámy v karmínových róbách, na nichž ve světle arkemických lustrů pableskuje stříbro a zlato.

Jejich tváře byly ukryty v obromujícím množství nejrůznějších masek ve stovce barev a tvarů, čtvercovité masky volto, rozesmáté punchinello i domino zakrývající jen polovinu tváře, blyštící se drahokamy, zářivou slonovinu a vějíře z pavích per. Mezi návštěvníky bylo nejoblíbenější zobrazení trojslunce boha Aa nebo krásné varianty tváře Tsany. Vždyť

byly přece Ohňoce a většina lidí se aspoň snažila nějak uctít Vševidoucího a jeho prvorozenou dceru, než se nevyhnutelný hédonismus svátečního večera rozjede na plné obrátky.*

Mia byla oděná do krvavě rudé róby odhalující ramena s vrstvami nařaseného liisijského hedvábí spadajícími až na podlahu. Korzet měla pevně sešněrovaný a ve výstřihu se jí trpytila šňůra rubínů, a i když oceňovala způsob, jakým korzet i šperky zdůrazňovaly její přednosti, obdivné pohledy, kterými byla častována celou nikdynoc, ji dýchání nijak zatračeně neusnadnily. Svůj obličej skrývala pod tváří Tsany – maskou, která zobrazovala helmu bohyně-válečnice, orámovanou pery ptáka ohniváka. Rty a bradu měla nezakryté, díky čemuž bylo trochu snadnější pít. A kouřit. A klít.

„Kurvadrát, kde sakra vězí?“ zamumlala a přejížděla očima po davu. Znovu ucítila ten chlad a tichý šepot ve svém uchu.

„... lóže...“ řekl pan Laskavý.

Mia pohlédla přes vlnící se dav na stěny nad parketem. Taneční sál senátora Aureliuse připomínal amfiteátr – na jednom konci pódium a sedadla upořádaná do soustředných kružnic a nad nimi menší soukromé lóže. Skrz kouř a dlouhé pruhy hedvábí zavěšené od stropu konečně spatřila vysokého mladého muže v dlouhém bílém kabátu a černé kravatě. Na prsu měl zlatou nití vyšitě dva koně, erb své rodiny.

„... gaius aurelius...“

Mia zvedla slonovíkovou špičku dlouze si potáhla z tenkého doutníku. Tvář mladého muže byla napůl skrytá za zlatou maskou typu domino s motivem tří sluncí, ale viděla výraznou čelist a krásný úsměv, když něco pošeptal do ucha nádherné mladé ženě vedle něj oděné ve stylových šatech.

* Ohňoce jsou svátkem, který v itreyském kalendáři předznamenává obrat k hlubolétu. Je zasvěcený Tsaně, Paní ohně, a slaví se v osmém měsíci před jasnosvětlem – nejposvátnějším z Aaových svátků, kdy na obloze hoří všechna tři slunce.

Tsana je Aaova prvorozená dcera, panenská bohyně, která je zároveň patronkou válečnic a žen. Při Ohňocích se v katedrále odehrává čtyřhodinová mše a měl by to být obrat, kdy se lidé věnují rozjímání a úvahám o cti. Většina občanů Republiky ho samozřejmě využívá jako příležitost nasadit si masky a věnovat se nezřízenému chlastání a dělat přesně to, co se Tsaně nelíbí.

S bohyněmi je to však stejné jako s družkami, milí přátelé. Je často lepší prosit o odpuštění než o dovolení.

„Vypadá to, jako by se s někým seznámil,“ zašeptala Mia a od rtů se jí rozlila šedá.

„... no, je to senátorův syn. není pravděpodobné, že by tuhle nikdynoc strávil sám...“

„Ne, jestli se do toho vložím. Zatmění, jdi a řekni Holubovi, ať se připraví. Možná odsud budeme muset rychle zdrbat.“

Ze stínu pod jejími šaty se ozvalo tiché zavrčení.

„... HOLUB JE IDIOT...“

„O to víc je potřeba, abys zajistila, že bude vzbůru. Myslím, že půjdu pozdravit našeho veleváženého senátorova prvorozeného. A jeho přítelkyni.“

„... bavit se jen ve dvou je fajn, mio...“

„To je pravda. Ale čím víc lidí, tím víc zábavy.“

Mia vyklouzla z kouta, kde stála, a propletla se tanečním sálem stejně jako kouř, co jí stoupal ze rtů. Usmívala se, když jí někdo složil kompliment, a zdvořile odmítala pozvání k tanci. Bezstarostně prošla kolem dvou strážných v dobře padnoucích kabátech u paty schodiště, předstírala, že tam patří, a díky tomu přesně tak vypadala. V místnosti každopádně nebyl nikdo, kdo by tam neměl být. Vyžadovalo to pět nikdynocí trpělivosti, než se jí povedlo ukrást pozvánku z domu dony Grigoriové.* A díky maskám, které tihle hlupáci narození v kostní dřeni vyžadovali během každého slavnostního večera, bylo snadné pohybovat se mezi nimi, aniž by si jí někdo všiml. Zvlášť když měla křivky sešněrované tak, aby to odvádělo pozornost od jejího obličejce.

Mia zkontrolovala své líčení v malém stříbrném zrcátku a nanesla si na rty další vrstvu temně červené rtěnky. Naposled si potáhla z doutníku, rozdrtila zbytek podpatkem a vpotácela se za sametové závěsy do Aureliu-sovy lóže.

* Dvanácti gramy jedu známého jako „Lapálie“, který Mia doně včera večer nasykala do čaje, bylo zajištěno, že nenavštíví večírek senátora Aureliuse – protože jí ze všech otvorů v těle poteče něco oškivého, po čemž jednoho přejde chuť vyhazovat si z kopytka. Mia by za normálních okolností použila menší dávku, zvlášť na někoho tak starého. Avšak během pěti obrátů, kdy se pohybovala v jejím paláci, se stará paní ukázala jako fúrie první třídy, jejíž jedině potěšení spočívá v křičení na portrét mrtvého manžela a bití otroků. Takže pro Miu bylo těžké cítit se provinile, když té staré čubce odměřila extra velkou porci.

Nicméně se cítila provinile vůči tomu, kdo pak musel uklízet ten svinčík.

„Ach, promiňte,“ řekla.

Don Aurelius a jeho společnice trochu překvapeně vzhlédli. Oba seděli na dlouhém divanu potaženém mačkaným sametem a na stolku před sebou měli poloprázdné skleničky a lahev dobrého vaanijského červeného. Mia si v předstíraném zděšení přitiskla ruku na prsa.

„Myslela jsem si, že table je prázdná. Promiňte mi to prosím.“

Mladý don neznatelně přikývl. Jeho krásný úsměv byl tmavý od vína. „Netrapte se tím, mi dona.“

„Vy...“ Mia nejistě vzdychla. Zvedla ruce, rozvázala si masku a pak si s ní začala ovívat obličej. „Promiňte, ale mohla bych vás tu chvíli obtěžovat a sednou si tu? Je tu větší horko než při jasnosvětle a v těchto šatech se hrozně špatně dýchá.“

Aurelius přešel očima po Miině odmaskovaném obličej. Černé oči orámované umně rozmazanou černou tužkou. Mléčně bílá pleť a našpulené tmavě rudé rty, šňůrka drabokamů na štíhlém hrdle. Bleskurychlý pohled na holou kůži pod ní, když Mia předvedla scénku, jak si upravuje korzet.

„Ale vůbec ne, mi dona,“ usmál se a ukázal na volný divan.

„Díky Aaovi,“ řekla Mia, dosedla do sametu a znovu se začala ovívat.

„Dovolte mi, abych se představil. Jsem don Gaius Neraus Aurelius a moje úžasná společnice je Alenna Bosconi.“

Aureliuova společnice byla liisijská kráska zhruba v Miině věku – podle vzhledu nejspíš dcera nějakého místního administratii. Tmavé vlasy a oči, olivová pleť, zlatý šifon na šatech zdůrazněný metalickým práškem, který měla nanesený na rtech a na řasách.

„U čtyř Dcer, máte úplně skvělé šaty,“ zalapala Mia po dechu. „Jsou od Albretha?“

„Zkušené oko,“ odvětila Alenna a pozvedla svou číši. „Klaním se.“

„Mám u něj zkoušku příští týden,“ řekla Mia. „Jestli mě moje teta pustí znovu ven z paláce. Podezírám ji, že mě zítra nechá poslat do kláštera.“

„Kdo je vaše teta, mi dona?“ zajímal se Aurelius.

„Dona Grigoriová. Příšerná stará kráva.“ Mia ukázala na víno. „Smím?“

Aurelius sledoval, jak si nalila skleničku a stejně rychle ji i vypila, a v očích mu zabral pobavený výraz. „Promiňte, nevěděla jsem, že dona má nějakou neteř?“

„Vůbec, ale vůbec mě to nepřekvapuje, mi don,“ povzdychla si Mia. „Jsem v Galante už skoro měsíc a ona mě nepouští ven z paláce. Musela jsem se vyplížit ven, abych tu dnes večer mohla být. Otec mě poslal, abych s ní strávila léto, protože trval na tom, že mě má naučit, jak se mám chovat jako správná bobabojná Aaova dcera.“

„Což znamená, že se tak nechováte?“ usmál se Aurelius.

Mia na něj udělala obličej. „Upřímně řečeno, podle toho, jak o mně mluví, byste si nejspíš mysleli, že jsem se vyspala s jedním z našich stájníků.“

Aurelius pozvedl lahev k Miině sklenice a tázvavě naklonil hlavu do strany.

„Ještě jednu?“

„Velmi ráda, pane.“

Aurelius jí nalil plnou míru a pak jí sklenku podal. Mia si ji od něj vzala s vědoucím úsměvem, konečky prstů se otřela o jeho zápěstí a mezi jejich kůží zajiskřil arkemický proud. Alenna pozvedla svou sklenku ke zlatým rtům a v jejím hlase zazněla mírná podrážděnost.

„Už ho moc nezbyvá, Gaiusi,“ řekla varovně a střelila pohledem po lahvi.

Mia se na ni podívala a zastrčila si zbloudilý pramen vlasů za ucho. Jákýkoli strach, který by ji mohl ohrožovat, už spolykaly stíny u jejích nohou. Zvedla se ze svého místa s hedvábnou elegancí a usedla na divan vedle zlaté krásky. Pohlédla Alenně do očí a usrkla si trochu vína. Bylo hutné, jemné jako samet a tančilo jí na jazyku temný tanec. Vzala Alenně prázdnou skleničku a vtiskla jí do dlaně svou vlastní, propletla s ní prsty a zvedla číši ke zlatým rtům.

Ohlédla se přes rameno na Aureliuse a zjistila, že je uchváceně sleduje. Usmála se a zašeptala tak nahlas, že to bylo slyšet i před hudbu hrající dole.

„Ráda se rozdělím.“

Aurelius stál za ní a dlaněmi jí přejížděl po holých pažích a po prsou. Mia cítila jeho rty na svém uchu a natáhla se, aby mu mohla zaplést prsty do vlasů. Natlačila se na tvrdost v jeho rozkroku, našla jeho ústa, vzdychala, když jí horkými polibky vypálil cestičku po hrdle a lechtal ji strništěm.

Našel hedvábné šněrovadlo na korzetu a pomalu ho jistýma rukama rozvázal.

Alenna byla za ním, rozepnula mu sako a nechala ho spadnout na podlahu. Tváře měla zardělé nejen od vína, dlouhými nehty trhala jeho hedvábnou košili a obnažila jeho trup. Mia se natáhla dozadu po jeho pevném hrudníku a prsty klouzala dolů po konturách jeho podbříšku. Cítila jeho rty na svém zátylku a pak stisk jeho zubů, vzdychla, když ji kousl dravěji, a znovu našla jeho ústa. Ona se však volnou rukou zmocnil jejich dlouhých kadeřím, zvrátil jí hlavu dozadu a jí se udělala husí kůže, když z ní stáhl korzet.

Hudba byla slyšet jen mdle a z dálky, skoro se ztrácela v písni jejich vzdychů. Potáceli se dolů po schodech a Aurelius poháněl Miu s Alennou tím, že je sem tam hravě pleskl po zadečcích. Strážce předstíraly, že nic nevidí, když prošli kolem a Mia přitiskla Aureliuovi rty na krk, když dlouze líbal liisijskou krásku. Natlačil Miu na zeď, sáhl jí mezi nohy a šikovnými prsty jí začal zpracovávat rovnou tam v chodbě. Málem ani nedošli do jeho pokoje.

Stejně jako ve většině šlechtických paláců se ložnice nacházely v podzemí – byly lépe chráněné před nemilosrdným slunečním světlem. Vzduch byl tady dole chladnější, světlo z arkemických koulí tlumené a mdlé. Miin korzet dopadl na dřevěnou podlahu, když jí Aurelius vklouzl rukou pod šaty. Zavzdychala, když ucítila, jak vzal její prsa do dlaní a štípl jí do nateklé bradavky, až zalapala po dechu. Svlékl z ní šaty a nechal jí je spadnout kolem kotníků. Hledala jeho pásek a našla u něj i Alenniny ruce. Jejich prsty se propletly, když mu uvolnily přezku. Mia cítila, jak po ní Aureliuovy ruce kloužou níž, na kůži jí tančil arkemický proud, když jí přejel po břiše, dolů skrz jemné kudrny a bolavé rty za nimi.

Zasténala, když se dal svými prsty do práce, a začala se jí podlamovat kolena. Otočila hlavu a svými rty vyhledala ty jeho, ale on svíral její vlasy pevně a rychle ji vytáhl nahoru, zalapala po dechu a sténala, když svým pozadím tlačila proti jeho rozkroku ve stejném rytmu, v jakém brnkal on na ni.

Jeho opasek konečně povolil, kráska mu rozepnula knoflíky na kalhotách a Miiny prsty vklouzly dovnitř. Vmžiku našla svůj cíl a usmála se, když zasténal, poté co vzala jeho horkost do dlaně. Ucítila taky Alenninu ruku, obě ho laskaly po celé délce, a on zatím prstem vklouzl do ní, před očima se jí roztančila hvězdy a málem se jí podlomily nohy.

Aurelius se otočil, ústy nalezl Alenniny rty a jejich jazyky se propletly. Mia mu vymotala ruku ze svých vlasů, sevřela ji do dlaně a zoufale ho chtěla políbit. Naskočila jí však husí kůže, když ucítila, jak ustoupil stranou a jak jí po ramenou a po krku kloužou teplé rty a teplé dlaně kolem pasu.

Nebyly jeho...

Konečky Alenniných prstů jí tančily po pažích a po oblinách nader. Dech se jí zrychlil, když ucítila dívčinu ruku na bradě, která jí pomalu otáčela. Mia k ní obrátila tvář s bušícím srdcem.

Byla překrásná, masité rty měla pootevřené a oči se jí v mdlé světle zvlhly touhou. Hrudník se jí zdvihal, když se na ni přitiskla víc, stále ještě oblečená na Miino nahé tělo. Aurelius začal Alennu líbat na štíji. Ona Mie odhrnula z tváře pramen dlouhých černých vlasů a Mia cítila, jak celým jejím tělem proběhlo vzrušení, když se k ní Alenna naklonila, aby ji políbila. Blízko. Blíž. Nej...

„Ne,“ řekla Mia a odtáhla se.

Alenniny oči se zachmuřily zmatením a ohlédla se přes rameno na Aureliuse. Mladý don tázavě zvedl jedno obočí.

„Ne na pus,“ řekla Mia.

Krásčiny zlaté rty se prohnyly ve vědoucím úsměvu. Tmavé oči bloudily po Miině nahém těle a vpíjely se do něj.

„Kamkoli jinam,“ vydechla.

Alenna přejela Mie dlaněmi po tvářích a po špercích na jejím hrdle, až se zachvěla. A mučivě pomalu se k ní naklonila a přitiskla jí rty na krk.

Mia vzdychla, naskočila jí husí kůže, neměla v sobě žádný strach. Naklonila hlavu dozadu, poddala se, třepetala řasami, když Alenna sevřela v dlaních její vzdouvající se nadra, přejela jí po bocích, polaskala ji na zadku. Mia necítila nic než její ruce, její rty, kousající zuby, horký dech na své kůži, krásčina ústa bloudící dolů po oblině jejích nader. Zasténala, když dívka vzala do pusy její bradavku a kmitala jazykem po její oteklé špičce, a celá místnost se šíleně točila.

Alenniny nehty klouzaly Mie po kůži, až jí z toho vystřelovaly mrazivé impulzy po páteři, a vedly ji směrem dozadu. Pod koleno ucítila rám postele, ohnula se jako mladý stromek před bouřkou, zalapala po dechu a spadla naznak do kožešin.

Alenna zavzdychala, když se Aurelius přitiskl k jejímu krku zezadu a povolil jí šňůrky na korzetu. Stáhl jí šaty z ramen a nechal zlatý šifon odplout pryč jako třpytivou vlnu, za ním následovalo spodní prádlo, až tam stála nabá.

Mia bloudila očima po jejím těle, když se vplížila do postele na všech čtyřech jako kočka. Alenna si klekla nad ni a vzdychla, když za ní mladý don klesl na kolena a zasypal polibky její záda i zadeček. Mia ucítila dívčinu ruku mezi svými třesoucími se stehny a dech se jí zrychlil, když se jí prsty otřely o přirození. Alenna také dýchala zrychleně, zaupěla, když jí Aurelius přitiskl ústa mezi nohy a začal pracovat jazykem. Oči jí zářily chtíčem, když se opět naklonila k Mie a hledala její pusu.

Mia se odvrátila a položila jí ruku na rty.

„Ne.“

Přejela Alenně po kůži a našla Aureliusovu ruku na jejím boku. Propletla s ním prsty a druhá kráska vzdychla na protest, když ho Mia odtáhla od jeho výbry. Upřeně mu hleděla do očí. Bez dechu.

„Políb mě,“ zaškemrala.

Aurelius se usmál, když se Alenna snížila a svými polibky připomínajícími led a oheň zasypala Miino hrdlo, nadra a břicho. Mladý don vylezl na matraci, zatímco dívka klesala stále níž, olízl jí pupík a boky. Mia ucítila jemná kousnutí na vnitřní straně stehen, ruce jí cestovaly po kůži, a ona nařikala, zatímco na ni Alenna dýchala se rty jen kousíček od jejích vlastních. Mia natáhla jednu ruku naboru a druhou dolů a zapletla jim oběma prsty do vlasů. Naléhavě si přitáhla Aureliuse směrem k hlavě a Alennu směřovala dolů. A když se donovy rty semkly kolem jejích, zadusily bezdechý výkřik, který se jí vydral z hrdla, když ucítila první dotek krásčina jazyka.

Oba na ní začali pracovat a Mia se zmítala na kožešinách, jak ji ucívali. Mezi nohama se jí rozhořelo horko, jaké nikdy nepoznala, když ji Alenna líbala jako žádný muž nikdy předtím. Prohýbala záda do oblouku a prsty měla pevně zapletené v dívčích kadeřích. Na Aureliusově jazyku cítila její chuť, slanou i sladkou. Vášnivě ho políbila, kousla ho do rtu tak silně, až se z něj vyřinula krev a tmavě rudá rtěnka se na jejích ústech smísila s krví. Její rty zadusily jeho bolestné zasténání, jazykem našla ten jeho, dráždila ho, ochutnávala ho, tančily spolu ve stejném rytmu, jako se pohyboval jazyk krásky mezi jejíma nohama.

Čas se zastavil, svět se přestal otáčet. Don se odtrhl od jejích úst a na jejím krku za sebou zanechal cestičku krvavých polibků. Mia lapala po dechu, když postupoval níž, lízal, sál, kousal, řasy na zavřených očích se jí třepetaly, když se Alenna ponořila hlouběji mezi její nohy a začala se věnovat jejímu naběhlému postěvoáčku.

Aurelius zvedl hlavu.

Proběhl jí rychlý třes,

Ze rtů se mu vydral tichý sten.

Zadržel přerývaný dech a pak vykašlal chuchvalce jasně rudé krve Mie na prsa.

„U Dcer...“

Aurelius zděšeně zíral na šarlat na Miině kůži a na svých rukou. Mia se zvedla na lokty, když s dalším záchvatem rudého kašle upadl nazad, a přitiskla mu prsty na hrdlo. Alenna si uvědomila, co se děje, na obličejích měla karmínové skvrny. Odsunula se pryč a začala nabírat dech, aby se rozkřičela, ale Mia přelezla přes postel k ní, popadla ji za krk a přitáhla si ji k sobě a trochu ji přidusila.

„Pšššš, tiše,“ zašeptala a otřela se přitom rty o krásčino ucho.

Dívka se v Miině sevření zmítala, ale vražedkyně byla silnější a urputnější. Obě se překotily na dřevěnou podlahu, na hromadu jejích propleteného oblečení, a v tu chvíli sebou Aurelius začal mlátit, nehty si zatínal do krku a vykašlal další krev.

„Vím, že je těžké se na to dívat,“ zašeptala Mia krásce, „ale ono to trvá jen chvílku.“

„To ví-víno...?“

Mia zavrtěla hlavou. „Ne na rty, pamatuješ?“

Alenna zírala na místo, kde Mia Aureliusovi prokousla ret, na červenou rtěnku smíchanou s krví, která byla rozmazaná všude kolem jeho úst. Mladý don sebou na posteli házel jako ryba na suchu, každý sval se mu zatínal, obličej měl zkroucený. Alenna otevřela ústa, aby vykřikla, když se jeden stín vyhoupl na čelo postele a druhý se usadil u nobou – dva tvary vystřižené ze samé temnoty. Miiny ruce jí opět zacpaly pusy, když spolu pan Laskavý a Stmívání splynuli, a uchváceně sledovala, jak mladý don sténal v agonii a mezi zuby mu bublala krev. A s očima doširoka rozevřenými, rty zkrabacenými a zuby odhalenými v tichém výkřiku vydechl jediný syn senátora Alexuse Aurelius naposled.

„Vyslyš mě, Niah,“ zašeptala Mia. „Vyslyš mě, Matko. Toto maso tvá hostina. Tato krev tvoje víno. Tento život, tato smrt, můj dar tobě. Drž ho pevně.“

Pan Laskavý naklonil hlavu do strany a sledoval, jak mladý don umírá. Jeho předení znělo, skoro jako by si povzdechl.

Mia měla žízeň.

To na tom bylo nejhorší. Klec, horko, smrad, to všechno by dokázala skousnout. Nezáleželo na tom, kolik pití jí její uchvatitelé dali, v téhle prokleté poušti to stejně nebylo dost. Když Tvrďák nebo Graccus prostrčili naběračku skrz mříže klece, zdála se jí vlažná voda jako dar samotné Matky. Ale v parnu, kdy se z ní pot jen řinul a kdy se vůz natřásal, měla stejně brzy popraskané rty a jazyk nateklý a oschlý.

Zajatci na sebe byli natěsnaní jako proužky soleného vepřového v sudu a ten zápach byl nechutný. Prvního obratu, který Mia strávila opékáním uvnitř té smrtelně žhavé klece, uvažovala, že udělala hroznou chybu.

Mysli na to. Ale neboj se toho.

Nikdy neustupuj.

Nikdy se neboj.

Mia zkoušela moc nemluvit. Nechtěla se s ostatními zajatci příliš sblížovat, věděla, co je čeká ve Visutých zahradách. Sledovala však, jak se o sebe navzájem starají, jak starší žena uklidňuje holčičku, která pláče po své matce, nebo jak dívka dává svůj vlastní skromný příděl jídla chlapečkovi, který svou porci vyzvracel ven skrz mříže. Malé laskavosti, které prozrazovaly velká srdce.

Mia přemítala, kde se nachází to její.

Tam venku pro něj není místo, děvče.

Její věznitelé byli nesourodá parta. Kapitánka Slzopijka, podle všeho spala se svým pobočníkem Cesarem, nicméně Mia nepochybovala, kdo tu ve skutečnosti drží otěže v rukou. Žádná žena by nestála v čele bandy hrdlořezů pohybující se po ashkahských Šepotajících pustinách, kdyby neměla pořádně ostré zuby.

Itreané, Tvrďák a Graccus, byli typičtí bastardi, které byste našli mezi sto a jedním obchodníkem s masem, který fungoval v Ashka-

hu. Na kapitánčiny rozkazy se žen ani prstem nedotkli. Ale soudě podle hladových pohledů, které na ně vrhali, si Mia domyslela, že by se jim nic takového neošklivilo. Volný čas trávili hraním prásku s balíčkem karet s oslíma ušima a vsázeli přitom hrstku otlučených žebráků.*

Velký Dweymerijec, Prachošlap, se zdál být z opatrnějšího těsta. Hrál na flétnu, a když neměl na práci nic jiného, dopřál zajatcům písničku. Poslední z nich byl Luka – mladý Liisijec, kterého Mia skopla do prachu. Krátké kučery a úsměv s dolíčky ve tvářích. Šlichta, kterou vařil, chutnala hůř než prasečí řiť, ale Mia si všimla, že u večere dětem propašoval nějaký chleba navíc.

A to bylo všechno. Šest do kůže oděných otrokářů a řada zamčených mříží mezi ní a svobodou, pro kterou by kterýkoli ze zajatců kolem ní zabíjel. Samý pot a zvratky. Sračky a krev. Minimálně polovina žen se do těch krátkých chvil spánku proplakala. Ne však Mia Corverová.

Dívka seděla naproti dvířkům a čekala. Zubatá ofina jí visela do tmavých hlubokých očí. Zápachu potu a špíny se nedalo uniknout, z tlaku ostatních těl kolem ní se jí dělalo nanic. Spolkla však nutkání zvracet společně se svou pýchou, čurala na silnici, když jí to nařídili, a držela jazyk za zuby. A jestli loužička stínu pod ní byla příliš tmavá – možná dost tmavá pro dva –, tak to uvnitř krytého vozu stejně nebylo pořádně vidět.

Do Visutých zahrad už zbývaly jen čtyři obraty cesty. Čtyři obraty tohohle hrozného horka, toho bezbožného smradu, toho nechutného houpavého kodrcání. Ještě čtyři obraty.

Trpělivost, říkala si a šeptala to slovo jako modlitbu.

Jestli má Pomsta nějakou matku, tak se jmenuje Trpělivost.

Do konce nikdynoci zbývala zhruba hodina a karavana se stahovala ke straně této dlouhé prašné cesty. Mia se koukala ven skrz díru

* Určitě si vzpomenete, že mincím v Itreye se říká podle těch, kteří se s nimi nejčastěji dostanou do styku, milí přátelé. Měďákům se říká „žebráci“. Stříbrňákům „knězi“. Podle společenského postavení daného člověka jsou zlaté mince buď „zmrdi“ nebo „dej ode mě pracky pryč, ty mrzka špíno, nebo ti můj strážce přeláme tvoje zasraný nohy“.

v plátně na voze a spatřila strmé pískovcové útesy, které vrhaly stíny na pouštní písek. Bylo to očividné, a proto nebezpečné místo, kde se schovat, ale bylo lepší zastavit se tady ve stínu, než se trmácet dál ještě hodinu a pak se celý obrát pécť pod slunci.

Mia slyšela Prachošlapa, jak hlomozí na voze se zásobami jako vzdychky, aby odstrašil všechny písečné krakeny dostatečně odvážné na to, aby se vydali tak daleko na jih.* Zhlédla Graccuse, jak si prohlíží kamenité okolí ze hřbetu svého vrčícího velblouda, který nasral, kudy chodil. Vypadal ulepeně, obličej měl splavený, když mžoural na slunce a proklínal Vševidoucího jako bastarda.

První šíp ho zasáhl do hrudi.

Přisvištěl ze slunečního světla a zadunělo to, když se mu zapíchl do vesty. Graccusovo obočí zkroutil hloupý úšklebek, ale další dva šípy ho o něj připravily, skácel se pozadu ze svého oře a kolem něj se rozprskla červená.

„Zloději!“ zahulákala Slzopijka.

Ženy v Miině voze začaly křičet, když se na karavanu snesl déšť šípů a nadělal díry do střechy. Mia uslyšela zalapání po dechu, ucítila, jak se maso kolem ní pohnulo. Jedna dívka klesla na podlahu a z oka jí trčel šíp. Jedno z dětí schytalo ránu do nohy, začalo kvílet a celá masa těl kolem ní se začala zmítat jako moře za bouře a odmrštila ji na mříže.

„Do háje...“

Mia uslyšela cválající kopyta, zvuk deště s černým opeřením. Někte v dálce křičel bolestí Prachošlap a Slzopijka křičela rozkazy. Zvo-

* Predátoři ashkahských Šepotajících pustin se obvykle moc nevydávají za Velkou sílu a největší píseční krakeni stejně žijí jen v těch nejdlejších částech pouště. Sem tam se stane, že se menší exempláře vydají na jih, když začne docházet kořist, a v posledních letech se několik skupin podnikajících v jižním Ashkahu rozhodlo tyto odvážné krakeny lovit a prodávat je pořadatelům do představení během Venatus Magni – velkých her pořádaných na počest Aa během Svátku jasnosvětla.

Mistrové venatus se neustále snaží vymyslet nové způsoby, jak překonat velkolepost (a návštěvnost) předchozích her, a jestli myšlenka na soubor oblíbených gladiatií s postrachy ashkahských Šepotajících pustin nepřilepí zadky na sedadla, nic moc jiného to nedokáže, milí přátelé.

nění oceli přehlušilo hýkání zraněných velbloudů i syčení rozházeného písku. Mia opět zaklela, když zase upadla obličejem na mříže, a mezi lidmi kolem ní bublala panika.

„Dobrá, nasrat,“ uplivila si.

Sáhla si na spodek své boty, otočila podpatkem a vytáhla své spolehlivé šperháky. Vmžiku už neměla pouta a natáhla se mezi rezavé mříže. Začala se zabývat zámekem, až samým soustředěním vyplazovala špičku jazyka. Šíp prolétl plachtou a jen těsně minul její hlavu a další se zabodl do dřeva kousek od její ruky.

„... možná by sis měla pospíšet...“

Šepot byl tichý jako dech dítěte, určený výhradně pro její uši.

„Nepomáháš mi,“ zašeptala v odpověď.

„... nabízím ti morální podporu...“

„Seš jen otravný malej syčák.“

„... to taky...“

Zámek cvakl a otevřel se a Mia kopnutím rozrazila dvířka a vykloupala ven do jasného světla. Odkutálela se pod vůz, zatímco si ostatní ženy uvědomovaly, že jejich klec je otevřená, a padaly přes sebe, jak se draly ven.

Mia viděla, jak kolem karavany krouží pultucet nájezdníků. Byli oděni v černé kůži a pouštních barvách, byli různého pohlaví a různé pleti. Cesare byl mrtvý, prošpikovaný šípy s černými letkami. Mia neviděla Luku, ale Tvrďák byl skrčený pod posledním vozem a vedle něj ležela Prachošlapova mrtvola. Slzopijčin velbloud schytal šíp do krku a kapitánka dřepěla za ním se samostřílem v ruce.

„Smradlaví zkurvysyni!“ řvala. „Víte, kdo já jsem?“

Místo odpovědi se jí jezdcí jen vysmáli. Neustále kroužili kolem, naháněli uprchnuvší ženy zpět do vozů a ostatní zajatce v klecích přiváděli k zoufalství.

„Odvádějí pozornost,“ uvědomila si Mia.

„... od čeho...?“

Tvrďák se vyhrabal ven z úkrytu, vystřelil z kuše a netrefil. Z nějakého místa mezi skalami se zableskl černě opeřený šíp a zasáhl ho do hrudi. Tvrďák se zhroutil a z úst mu vycházely šarlatové bublinky.

„Od toho čarostřelce támhle,“ zamumlala Mia.

Dívka se natáhla po stínech pod vozem, sesbírala je, jako když přadlena tvoří přízi. Bylo tu tak jasno, prostředí tak odlišné od útrob Tiché hory. Ač pomalu, přece se jí dařilo spřádat stíny dohromady, až z nich utkala plášť. A pod ním nebyla víc než šmouha, mastný otisk na portrétu světa.

Samozřejmě neviděla skoro nic. Vždycky si myslela, že to je kruté, když jí Bohyně noci propůjčuje dar zůstat neviděná, ale přitom ji téměř oslepí. I tak bylo lepší být slepá než rozsekaná na kousky.

Mia se připlížila směrem ke kolu, pohybovala se po hmatu, připravovala odhodit své krytí.

„... zkus se nenechat zastřelit...“

„To je výtečná rada, pane Laskavý. Vřelé díky.“

„... *morální podpora, jak jsem říkal...*“

A pak se pohnula kupředu. Byla skrčená u země, rukama šátrala před sebou, sunula se pryč od vozů a směrem ke skalám před sebou. Celý svět byl rozmazaný, černý jako káva a bílý jako mléko. Z nicoty se vynořil tmavý stín koně a jezdce a minul ji jen o vlasek. Zapotácela se, upadla a kutálela se, dokud holeněmi nenarazila na nízkou skalku a se zaklením nevrazila do plachty.

„Doprdele.“

„... *ale, ale, ubohé dítě, kdepak tě to bolí...?*“

Dívka se zvedla, sraštila přitom obličej a plácla se dlaní po zadku.

„Možná bys mi to mohl radši políbit?“

„... *možná by to nejdřív chtělo koupel...*“

Znovu se vydala pryč, prodírala se skalnatým svahem a pohybovala se jen po sluchu a po hmatu. Pořád ještě slyšela hulákat Slzopijku, ale napínala uši, aby zaslechla svištění šípů a drnění tětivy. A pak to uslyšela... a znovu, Mia kroužila kolem směrem nahoru, tichá jako obzvlášť tichá myška, kterou zrovna zvolili Mistryní ticha v Železném kolegiu.*

* Možná si vzpomenete, že Železným kněžím v kolegiu vyřezávají jazyk v mladém věku, aby byla zachována tajemství jejich řádu. Technicky vzato žádný Mistr nebo Mistryně ticha v kolegiu není – to jsem jen přeháněl. Ale dělal jsem si starosti, že jinak ten vtíp nepochopíte.

... no, nevdáí.

Bastardi.

Co vy víte o tom, co je vtipné?

Další šíp. Další zadrncení tětivy. Mezi jednotlivými výstřely slyšela Mia tichý šepot a přemýšlela, jestli tam nahoře je víc než jeden střelec. Teď byla za nimi, schovaná za shlukem balvanů. Odhodila stínový plášť a vykoukla, aby zjistila, kolik střelců bude muset zabít.

Ukázalo se, že tam žádný není.

Bez pochyby tam byla střelkyně. Ale byla to asi taková lučištnice, jako byla Mia šermířka. Stála tam žena oděná v šedé kůži a hnědé látce s blondatými vlasy zastřiženými nakrátko. Kdykoliv došlo na výstřel, přitiskla si šíp ke rtům, zašeptala modlitbu a pak ho nechala letět. Ať už se modlila k jakémukoli bohu, zdálo se, že jí naslouchá – když se Luka vyhoupl na jednoho z velbloudů, zasáhla ho žena šípem do ramene, druhým ho holeně a on upadl zpátky na zem.

Kámen ji trefil do hlavy hned na první pokus, ale Mia ji trefila ze zadu do lebky ještě dvakrát, pro jistotu. Střelkyně upadla, vydala bublavý zvuk, prsty se jí cukaly. Mia sebrala její luk, natáhla si tětivu ke rtům, zamířila a šíp s černým opeřením se zabodl do páteře jednoho z nájezdníků dole.

Žena se zakymácela v sedle a upadla s krvavým výkřikem. Její kumpán spatřil, jak padá, otočil se směrem ke skalám nahoře a skácel se z koně s šípem v krku. Další z nich varovně vykřikla: „*Pozor na skály! Pozor na skály!*“, když ji Mia zasáhla do stehna a pak do břicha. Z prostředního vozu vylétla čepel zpod plachty a zaleskla se, když téměř zkrátila muže o hlavu.

Nájezdníci teď byli celí zmatení. Neměli svou ostrostřelkyni a společně s ní přišli i o svůj plán. Slzopijka vystřelila ze své kuše, trefila koně a poslala jezdce na něm k zemi. Mia zabila dalšího útočníka dvěma střelami do hrudníku. Několik posledních jezdců se vydalo pryč, nabrali svého opěšalého kumpána a odcválali pryč tak rychle, jak je jejich oří dokázali nést.

„... *dobrá muška...*“

Mia vzhledla ke stínu, který seděla na mrtvole lučištnice. Byl malý, měl tvar kocoura a poloprůsvitným jazykem si lízal poloprůsvitnou tlapku.

„Vřelé díky,“ uklonila se Mia.

„... *to byl sarkasmus...*“ odvětil pan Laskavý. „... *nechalas čtyři z nich upláchnout...*“

Mia se na něj zaškaredila a ukázala mu klouby na ruce.

„... *dokud jsme ještě sami, měl bych nejspíš využít příležitost a podotknout, že celý tenhle tvůj podnik je šílený...*“

„No, jasně, nemůže uplynout jediný obrat, abys mě kvůli tomu neotravoval.“

Mia si utřela zakrvácenou ruku do kalhot lučičnice a sundala jí toulec se šípy z ramene. A s lukem v ruce se pomalu vydala dolů po svahu k jatcům, v něž se proměnila karavana.

Zajatkyňe se pořád mačkaly kolem klece. Graccus, Tvrdák, Pachošlap a Cesare byli mrtví. Luka byl zhroucený poblíž prostředního vozu a z ramene a holeně mu trčely šípy. Mia sledovala, jak se snaží postavit, ale místo toho se spokojil s klekem na jednom kolenu. Oči upíral na ni a v ruce držel svou druhou čepel.

Slzopijka schytala někdy během potyčky šíp do nohy. Obličej měla pocákaný krví, ale i tak držela pevně v rukou kuši a mířila přímo na Miu. Dívka se zastavila asi patnáct metrů od ní a zvedla luk. Byl pečlivě řemeslně zpracovaný – z rohoviny a popelu a s vyřezanými modlitbami k Paní bouři. Na tuhle vzdálenost by dokázal prorazit železný hrudní plát. A kapitánka Slzopijka na sobě neměla nic, co by se železu jen vzdáleně přibližovalo.

„Ten tvůj otec tě naučil pěkný věci, děvče,“ zavolala na ni kapitánka. „Dobře střílet.“

„... *tsss...*“ zašeptal její stín.

Mia nakopla tmavou skvrnu u svých nohou a sykla, že má být zticha.

„Nechci vás zabít, kapitánko,“ křikla Mia.

„No tak to mám kliku. Mně se taky sakra nechce umřít.“

Kapitánka se rozhlédla po mrtvolách kolem sebe, po pozůstatcích své posádky, podívala se na šíp ve své noze a na cestu vedoucí do Visutých zahrad.

„Řekla bych, že můžeme říct, že si budeme kvit,“ zavolala. „Plánovala jsem tě na trhu prodat za slušnou sumu, ale můj zachráněný život se mi zdá jako férová oběť. Co bys řekla tomu, kdybys jela zbytek cesty vepředu se mnou a zajistila, že se v pořádku dostaneme do Visutých zahrad? Můžu ti taky dát nějaký podíl ze zisku, řekněme dvacet procent?“

Mia zavrtěla hlavou. „Ani to nechci.“

„No, tak co teda *chceš?*“ prskla Slzopijka s pohledem přišpendleným na luk v Miiině ruce. „Máš slušné karty. Je na tobě, jak se s nimi bude dál hrát.“

Mia se podívala na ostatní ženy namačkané kolem předního vozu. Byly špinavé a ztrhané a na sobě neměly nic než hadry. Prašná cesta se táhla krvavě rudým pískem a ona dobře znala osud, který je nevyhnutelně čekal na jejím konci.

„Chci zpátky do klece,“ řekla Mia.

Slzopijka zamrkala. „Před chvílí ses z té klece sama dostala ven...“

„Vybrala jsem si vás velmi pečlivě, kapitánko. Vaše reputace je dobře známá. Nenecháte muže, aby vám zničili zboží. A navíc máte dohodu s Leonidesovými lvy, ne?“

„Leonides?“ Do Slzopijčina hlasu se vkradl vztek. „Co u Aaova hořícího ptáka má ta gladiátorská stáj společného s tímhle vším?“

„V tom je právě ten háček, ne?“

Dívka spustila luk a mírně se usmála.

„Chci, abys mě jim prodala.“